

BÁNYAI TAMÁS

Kamikaze

Hideg fejjel, józanul, érzelmek nélkül. Ezen még túl kell esni... – gondolta Krisztina Holder. Leült a konyhaasztalhoz, egy ív papírlapot terített maga elé. Megragadta a tollat, de keze megremegett a papírlap fölött. Csak röviden, biztatta magát, csak röviden. Annyi mindent le kellene írni, egy egész füzetre valót, mindent, amit szóban még sohasem mondott el. Vetett egy pillantást az órájára, s közben átvillant az agyán, hogy van ideje bőven, hiszen amit eltervezett, azt holnap is végrehajthatja, ha már eddig kitolta, de azonnal elhessegette magától a gondolatot. Nem, nem. Semmi értelme a további halogatásnak.

Drága Máriám!

Te vagy az egyetlen, aki meg fogod érteni, még akkor is, ha ellenzed. Mindig te álltál hozzám a legközelebb, és te tudod, mit jelent a család, a szerető férj, az imádott két kislány. A gyermekeid. Az életed értelme. Az enyémm elveszett. Isten akaratából vagy büntetéséből, bár azt már sohasem tudom meg, mit vétettem, egyik percről a másikra, amikor bekövetkezett az a szörnyű baleset. Talán akkor kellett volna pontot tennem az életemre, csakhogy akkor még napokon keresztül élt bennem a remény. Te tudod a legjobban, mennyire hittem, hogy legalább Petikét meg tudják menteni az orvosok. Legalább őt! Hittem, hogy Isten megbocsát, ha vétkeztem ellene, s hogy mégsem mér rám ekkora csapást. Bíztam az orvosok tudásában, erőfeszítéseik sikerében. Hiába. Amikor Kevin után Petike is meghalt, soha be nem tölthető űrt hagyott maga után.

Te voltál az, aki mindvégig mellettem álltál, aki megpróbált lelket verni belém. Fiatal vagy, hosszú még az élet, hangoztattad nap mint nap, adj időt magadnak, s meglátod majd, a legfájóbb sebek is behegednek, a gyötrő rémálmok szelídülnek, s eljön az idő, amikor a legélesebb fájdalom is eltompul, elmúlik. Amikor ismét nevetni fogsz, mert hidd el, kapsz még az élettől egy újabb és kedvezőbb esélyt. Nem könnyű kivárni azt a percet, de hidd el nekem, érdemes.

Félbehagyta az írást, és lehunyta a szemét, mintha ezzel gátat vethetne könnyeinek.

Nem szabad! – figyelmeztette magát. A feltörő emlékektől bódultan botorkált a konyhaszekrényhez, poharat és egy üveg Elijah Craig bourbon whiskeyt emelt le a polcra. Kevin kedvence, ötlött fel benne akaratlanul is. A pohár felé döntötte az üveget, ám abban a pillanatban meggondolta

BÁNYAI TAMÁS író (1946, Budapest). 1972–2013 között az Amerikai Egyesült Államokban élt. Mire minden jóra fordul (*Magyar Napló*, 2008) című regényével elnyerte a Barankovics Alapítvány regény pályázatának első díját. Legutóbbi kötete: *Isten éppen félrenézett* (novellák, Hungarovox Kiadó, 2015).

magát, s inkább a szájához emelte. Nagy adag whiskey csúszott le a torkán. Prüszkölve, krákogva kapkodott levegő után, viszont erőre kapott az italtól.

De muszáj a lényegre térnem. Amint befejeztem ezt a levelet, indulok a bankba. Édesanyánk rám hagyott ékszerait és azt a százezer dollár készpénzt, amit Kevin helyezett el a széfben, kiveszem, hogy halálom után nektek ne legyen ebből semmi komplikációtok. Sohasem firtattam, hogyan jutott Kevin ehhez a hatalmas összeghez, s hogy miért nem rakta be a bankszámlánkra. Nem hinném, hogy tisztességtelen úton szerezte volna, inkább arra gondolok, az adóhivatal figyelmét akarta elkerülni azzal, hogy készpénzben őrizte meg. Erről a pénzről nem tettem említést a végrendeletemben, rajtad kívül ne tudjon róla senki. A végrendelet Alford ügyvéd úrnál van letétbe helyezve, ő majd értesít benneteket. A házat és minden egyéb ingóságot rátok akartam testálni, de az ügyvéd úr tanácsára meg kellett változtatnom az eredeti szándékomat. Ha nem teszem, mondta Alford úr, Kevin szülei megtámadják a végrendeletet, nyerő pozícióból, tette hozzá. Amilyen kapcsolatom volt velük, ebben egy percig sem kételkedem. Tudod, hogy sohasem szerettek, az ő szemükben én soha nem voltam más, mint egy jöttment bevándorló, fiukhoz érdemtelen magyar menekült. Többször is hangoztatták, elég nyíltan, hogy Kevin különbet érdemelt volna nálam. Egy amerikai feleséget, aki... Fogalmam sincs, az miért lett volna jobb. Most már mindegy, az ő bajuk.

Ami ebből titeket érint, hogy mindennek csak a felét tudtam rátok hagyni. Ezzel szemben mindössze egyvalamit kérek. Holttestemet égettessétek el és hamvait juttassátok haza, Magyarországra, hogy az urnát szüleink sírjában helyezék el.

Hátravetette fejét, összeszorította ajkát, de ezúttal hagyta könnyeit szabadon leperegni. Kisvártatva újból felkapta a tollat, és odakörmölte a papír aljára:

Nem. Azt mégsem. Hamvaim kerüljenek Kevin és Petike sírjába, legalább a halálunkban maradjunk együtt. Ugye megérted? Életek végéig éljtek abban a boldogságban, ami nekem csak olyan rövid ideig adatott meg.

Szerető nővéred, Krisztina

Felsőhajtott. Néhány másodpercig mereven, gondolatok nélkül szegezte tekintetét az előtte fekvő papírlapra, aztán rákönyökölt az asztalra, és szemét eltakarva, tenyerébe hajtotta homlokát. Rövid ideig ült így, mozdulatlanul. Pár perc múlva felpattant, újfent vetett egy pillantást a karórájára, majd sietős mozdulattal összehajtotta a befejezettnek tekintett búcsúlevelet és becsúszta egy borítékba. A borítékot a retiküljébe tette, és elindult.

Autójával a Brainerd Roadra kanyarodott, nem csak azért, hogy hűgáék St. Elmó-i háza felé tartva útba ejtse a bankot. Férjének és fiának halálos balesete óta tudatosan került a 24-es államközi autópálya Missionary

Ridge-en* áthaladó szakaszát, ami a dombtetőn élesen kanyarodik, majd hirtelen lejtmenetre vált. Nem véletlenül nevezik halálkanyarnak. Ott, az emelkedő tetején, a majdnem kilencvenfokos kanyarban történt, alig hat hónapja, a baleset, ami megváltoztatta az életét. Azóta visolygott, mit visolygott, egyenesen irtózott attól, hogy akár egyedül, akár mással arra kocsikázzon. Amikor sógora, néhány nappal a baleset után, arra akarta őt vinni St. Elmóba**, olyan hisztériás rohamot kapott, hogy estig nem tudták lecsillapítani.

Délután három óra felé járt az idő, messze még a csúcsforgalomtól. A bankot – úgy gondolta – fél óra alatt elintézi, s még bőven marad ideje hűgáék házához hajtani, mielőtt bárki a családból hazaér. Volt kulcsa, hiszen Mária, férje jóváhagyásával és vele egyetértésben, többször is igyekezett őt rávenni, hogy menjen át hozzájuk, ha nem találja a helyét otthon, a napnak bármely szakában, akkor is, ha éppen senki sem tartózkodik odahaza.

Gyakran érzett kísértést, hogy éljen a felkínált lehetőséggel, de csak egyszer szánta rá magát, hogy nekiinduljon az útnak, ám akkor is, az Incline Railwayhez*** érve meggondolta magát, s inkább felhajtott a Lookout Mountainra****. Annak tetejéről, a polgárháborús emlékparkból nézte hosszú percekre keresztül az alatta elterülő várost. Éveken át maradéktalanul boldognak érezte magát Chattanoogaában. Bámulta az alatt hömpölygő, a Dunára emlékeztető, Tennessee folyót, mindaddig, míg tekintete a St. Elmo határában fekvő Forest Hill temetőre nem tévedt. Oda, ahol Kevin és Péter volt eltemetve...

Ettől függetlenül a hűgáéktól kapott kulcsot megtartotta. Elképzelése szerint a bank széfjéből elhozott ékszereket és készpénzt a búcsúlevéllel együtt elhelyezi az ebédlőasztalon, azt követően pedig, úgy, ahogy eltervezte, véget vet értelmetlennek tartott életének.

A bank földszintes épületének láttán kesernyés mosolyra húzta a száját, eszébe jutott, amire Kevin első találkozásukkor felhívta figyelmét. Idővel észre fogod venni, mondta, hogy Amerikában a bankok és temetkezési vállalatok épületei a legszebbek.

Átvágott a parkolón, egy Harley Davidsonján éppen begördülő motoros kis híján feldöntötte, fejcsóválva nézett utána.

Az épületben mindössze három ügyfél tartózkodott, kettő a pénztárpult előtt, a harmadik egy ügyintéző asztalánál. Az igazgató, aki éppen az egyik pénztártól indult irodája felé, megpillantva őt, már messziről üdvözölte.

– Isten hozta, Mrs. Holder. Miben lehetünk szolgálatára?

Mosolyt erőltetett az arcára, s kellenetlenül ugyan, de igyekezett szívélyes lenni, hagyta, hogy az eléje lépő bankigazgató hosszú másodpercekig szorongassa a kezét.

– Rég láttuk, Mrs. Holder, attól még...

– A széfből szeretnék kivenni valamit – szakította félbe a férfi körülményesnek ígérkező mondókáját.

* Missionary Ridge – Misszionárius domb. Az amerikai polgárháború egyik csatájának helyszíne; kb. 200 méter magas hegy-, illetve dombvonulat. A tetejére meredeken kaptató, majd egy éles kanyar után erősen lejtő 24-es államközi autópálya számtalan súlyos baleset színhelye. A dombvonulat szinte kettéosztja Chattanooga városát.

** St. Elmo – Egykor önálló falu, 1929 óta Chattanooga egyik kerülete.

*** Incline Railway – A világ egyik legmeredekebb (1895-ben épült) kábelvasútja; másfél kilométeres pályáján 72 fokos meredélyen szállítja utasait St. Elmo és Lookout Mountain között. Chattanooga egyik, világszerte ismert nevezetessége.

**** Lookout Mountain – Kilátó hegy. Chattanooga déli határára elterülő 729 méter magas hegy. A tetején kialakított polgárháborús emlékparkból csodálatos rálátás nyílik az egész Chattanooga völgyre, a környező tavakra, a Tennessee folyóra. Sőt, tiszta időben nem csak Tennessee és Georgia, de Alabama, Kentucky, Észak-Karolina és Virginia államok területe is látható.

– Hogyne, természetesen, semmi akadály. Ha jól tudom, ön mellé nem kell kísérő, széfjének mindkét kulcsa magánál van, ugye?

– Igen.

– Akkor nincs más dolga, mint beírnia a nevét a regisztrációs könyvbe, tudja...

– Igen, tudom – vágott közbe megint egy kicsit barátságatlanabban, mint szeretete volna.

A bankigazgató arca alig észrevehető kelletlen grimaszba rándult.

– Persze, persze, tessék csak – mondta sértődötten, és elindult az irodájába.

A pánccélterem az L alakban elhelyezett és golyóbiztos üvegfallal védett pénztárpulttal szemben, a bejárati ajtótól jobbra helyezkedett el. Vastag acélajtaja nyitva – mint nap közben rendszerint –, mögötte ablaktalan tölgyfa ajtó, arra az esetre, ha az ügyfél idegen tekintetektől védve, magára akart maradni.

Krisztina beírta nevét és érkezésének időpontját a regisztrációs könyvbe, majd belépett a pánccélterembe. Behúzta maga mögött a tölgyfa ajtót, s csak azután halászta elő retiküljéből a széf kulcsát. Mivel rég járt itt és nem emlékezett pontosan, idejébe telt, mire megtalálta a 610-es számú fiókot. Noha rajta kívül természetesen senki sem tartózkodott a keskeny, rideg és jól megvilágított helyiségben, mégis körülnézett, mielőtt a zárba illesztette a dupla kulcsot. Kinyílt az acélajtó. Kihúzta a kincseit őrző fémdobozt, s felnyitva a fedelét egy pillantással ellenőrizte tartalmát. Mindent úgy talált – ez persze nem is lehetett kétséges –, ahogy legutóbb hagyta. Egy paksaméta iratköteg alatt az ékszereket tartalmazó kék selyemzacskó és a tíz köteg százdolláros bankjegy.

Ismét körbesandított, mint aki attól tart, hogy kifigyelik, aztán kapkodó mozdulatokkal retiküljébe rakott mindent, amit kiemelt a fémdobozból. Kézitáskája megtelt ugyan, mégsem annyira, hogy az esetleg feltűnő legyen. Visszatolta a fémládikát és bezárta az immár üresen hagyott széfet. Amikor kilépett a pánccélteremből, meghökkentő látvány fogadta, földbe gyökerezett a lába.

Mintegy ötméternyire előtte két ember hasalt a földön mozdulatlanul, mint akiket durván leterítették. Az íróasztala mögött dermedten ülő hivatalnok tétován intett feléje, úgy tűnt így akarta figyelmeztetni, hogy lépjen vissza a pánccélterembe. Ebben a pillanatban lövés dördült, mire a férfi eltorzult arccal a vállához kapott. Krisztina csak ekkor látta meg a csuklyás alakot, aki – még mielőtt visszaléphetett volna a pánccélterem védelmébe – szintén észrevette őt.

– Egyetlen lépést sem! – kiáltott a csuklyás alak, rászégezve a pisztolyt. – Emelje magasba a kezét és ne mozduljon!

Engedelmeskedett, csuklójára akasztott retikülje a válláig csúszott.

Félelem helyett inkább bizonyosfajta kétségbeesés kerítette hatalmába, a sietős és máris késésben levő ember hirtelen támadt és görcsös aggodalma: nem érek időben oda, ahova haladéktalanul és feltétlenül el kellene jutnom.

Váratlanul éles vijjogás törte meg kintről a banképület dermedt csendjét. A csuklyás alak megperdült saját tengelye körül, mintha egy hátulról várható alattomos támadásnak akarná gyorsan elejét venni, de nem látott senkit. A vállon lött alkalmazott elkínzott arccal, kezét a vállához szorítva, mozdulatlanul ült az asztala mögött. Ugyanúgy, szoborszerűen ült helyén a bankigazgató és a másik tisztviselő is. Az üvegfal mögött tartózkodó pénztárosok is félelemtől megbénulva várták a fejleményeket.

A csuklyás férfi ismét Krisztina felé fordította fegyverét. Ekkor a bank bejáratának széles üveglakán, akár egy nyári villám, kék fény cikázott végig, valaki, minden fenyegetés ellenére megnyomhatta a riasztóberendezés gombját. Noha arcát senki sem láthatta, a pisztoly észrevehetően megremegett a rabló kezében.

Megint körbefordult, ezúttal már jóval lassabban, fegyverét lövésre készen tartva, árgus szemekkel keresve a lehetséges kiutat.

Aztán döntött. Egy szemvillanás alatt ott termett Krisztina előtt, durván megpenderítette, és amint a nő háttal állt neki, tarkójához nyomta a pisztoly csövét, miközben bal kezével lerántotta és erősen megmarkolta a karját.

– Egy rossz mozdulat – sziszegte Krisztina fülébe –, és agyonlövöm.

Krisztina lehunyta szemét. Ijedtsége, aggodalma egy csapásra elmúlt. Nem érzett mást, csak a fájdalmat a tarkójában.

Hosszú óráknak tűnő percekig álltak így tanácstalanul, míg végre a csuklyás megtalálni vélte a szorult helyzet megoldását.

– Indulás! – dörögte Krisztina fülébe, s közben rándított egyet a karján. – Az ajtóhoz!

Mihelyst odaértek, megint ráparancsolt: – Nyissa ki!

Szabadon hagyott kezével Krisztina kinyitotta az ajtót. A csuklyás alak tolta kifelé.

Öt rendőrautó sorakozott a bank épülete előtt, villogó lámpáik kék köröket rajzoltak a levegőbe. A rendőrök a kitáruló ajtó láttán járműveik fedezékébe húzódtak, fegyvereiket tüzelésre készen tartva.

A rabló felmérte a terepet, félhangosan dörmögött valamit, s közben szorítása engedett egy kicsit. Krisztina egy kissé maga felé tudta fordítani csuklóját, hogy karórájára vethessen egy pillantást. Fél öt lesz tíz perc múlva, nyugtázta magában csalódottan. Most már mindegy, nincs vesztenivalója.

Lábát óvatosan, épphogy néhány centire a földtől megemelte, majd cipőjének tűhegyes sarkával a rabló lábfejére lépett, igyekezve minél nagyobb nyomást kifejteni. Közben rántott egyet a karján, hogy kiszabadítsa magát a szorításból. A csuklyás felszisszent, s ugyanabban a pillanatban meghúzta a ravaszt.

Hogy véletlenül, a hirtelen belényilalló fájdalom hatására, vagy tudatosan, a menekülési szándék megtorlásaként, már senki sem fogja kideríteni.

Amikor a lövés eldőrdült és Krisztina élettelenül roskadt a rabló lábai elé, a rendőrök is tüzeltek, s a csuklyás alak holtan bukott Krisztina testére.